

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια δεκακόσα εγδοήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

'Ο 'Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη.
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συδρομητός δέν δέχομαι — γιατί δέν τους άνέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συδρομητής.

Δέν θά έχουμε τετάρτα — όπως πριν και νταραβέρτα.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων την άντάρα — κι' ό 'Ρωμηός μας μιά δεκάρα
Κι' ός την δίνη όποιος θέλει — είδ' άλλέως δέν μάς μέλει.

Δεκαπέντε 'Ιουνίου, θολωμένη άτμοσφαίρα,
και τής άπορρίψεώς μου ή επέτειος ήμέρα.

Ποδντος έβδομήντα τρία,
κι' έλοι κάνουν μπάνια κρούα.

ΒΟΥΛΗ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ,
ΠΑΗΝ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ.

Είς την πλατεϊαν στέκονται τρεις λόχοι σκαπανέων,
και τρεις ευζώνων ούλαμοί επί των προφυλαίων
'στάς δύο θύρας τής Βουλής κόσμος πυκνός ώθεϊται,
γνήσια τέκνα του λαου, αλλά και λιποδύται.
«'Αδέλφια, μη σπρωχνόμεθα, κι' όλοι θά 'βρούμε θέσι,»
φωνάζει ένας εκλογεύς όπου φορούσε φέσι,
άλλά την φράσιν του αυτήν δέν έφερεν εις πέρας,
κι' ίδου τό φέσι εξαφνα τό πέρνει ό άέρας,
κι' ενθ' άνέβαινε 'ψηλά ως κόκκινο μπαλότι,
άλλος με τρόπον κατι τι άμέσως του σουφρόνει.
'Εν τούτοις και ό Πρόεδρος τον κώδινα σημαίνει,
«άρατε πύλας» εκφωνεί, και ό λαός ός μπαίνη.
Και όπως όταν έφοδος διά νυκτός τελήται,
και όχυρόν τι φρούριον ενδόξως εκπορθήται,
τοιουτοτρόπως κι' ή πληθός εκείνη ή άγρία
άνηλθε κι' εκυρίευσεν ευθύς τά θεωρεϊτα,
άλλά κατά την πρώτην έφοδον την πρώτη πρώτη θέσι
άπροσδοκήτων έλαθεν εκείνος με τό φέσι!...
'Εν τούτοις και οι βουλευται άγρίαν όψιν έχουν,
και 'μπαινοβγαίνουν σωρηδόν και άνω κάτω τρέχουν,
και από 'δω κρυφομιλουں, και άπ' εκεί φωνάζουν,
και κάμνουν σχήματα συχνά και άγριοκυττάζουν,

και μέσ' στην τόση ταραχή και στη μεγάλη φούρτα
άκούεται γνωστή φωνή «έχω ζεστά κουλούρια»
συγχρόνως δέ την αίθουσαν λαός πολός γεμίζει
και ως εθνοσυνέλευσιν καθένας την νομίζει.
'Αλλ' όμως νά! κι' ό Πρόεδρος τον κώδινα του κρούει,
και τότε βουλευται, λαός κι' ό κουλουρτζής άκούει.
'Εν μέσω δέ τής σιωπής των σεβαστών πατέρων,
εις σκύλος έξω άσκοπα τά βήματά του φέρων,
και δήθεν πώς άσφραϊνεται τους ρόθωνας άνοίγει,
ούρει τό Κοινοβούλιον και όπου φύγη-φύγη.
Τότε ή συνεδρίασις αρχίζει παραχρήμα,
και πρώτος ό Συνοδινός άνέρχεται 'στο βήμα.
Τό προεδρείον τής Βουλής ό Κάρτωναας κατέχει,
δουςις συχνάκις έρωτά τον πλαιϊνόν — τί τρέχει:
ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ. — 'Αγαπητοί συνάδελφοι και φίλοι,
τά ότά σας ανοίξατε και κλείσατε τά χείλη...
ΡΟΚΟΣ. — Τόν λόγον, Πρόεδρε, απροσχηματί φωνάζει,
και σταματά τον σήτορα κι' άγρίως τον κυττάζει.
ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ. — 'Ός έλεγον, ή εκλογή του Ψύλλα
παρουσιάζει άποκα πολλά τε και ποικίλα,
διότι, ως γνωρίζετε, 'στών 'Αχαρνών τον δήμον
του Ψύλλα ένας όπαδός μπακάλης, πλην νοήμων...

ΡΟΚΟΣ — Πώς τόν κυρίαρχον αποκαλείς μπακάλη; θέλει νά τρέξη κατ' αὐτοῦ, ἀλλά τὸ ἀναβάλλει, πλὴν τότε καὶ ὁ Πρόεδρος θυμώδης κουδουνίζει, κι' ἐκ νέου ὁ Συνοδικὸς τὸν λόγον του ἀρχίζει. «Κι' ἔταν τὴν κάλπην, κύριοι, εἰς παντοπόλης κρύψη, μπορεῖ ποτὲ σφαιρίδιον ὁ ἐκλογεὺς νά ρίψη; καὶ τότε τ' ἀποτέλεσμα ἄλλοτον δὲν θὰ ἦτο;»... Ἄπο τ' ἀκροατήρια ἀλλαλαγμοὶ καὶ ζήτω.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ — Ἐν ὀνόματι Συντάγματος καὶ νόμου, μὴ φέρεσθε, παρακαλῶ, ὡς ἄνθρωποι τοῦ δρόμου! Ὁ ΡΟΚΟΣ — Εἶς' ἀνάξιος στιγμὴν νά προεδρεύς... κατὰ βῆθι, φουστανελα καὶ ἄνθρωπε τῆς χλεύης. Ἄπο τὰ πάλκα μιὰ κραυγὴ «Νὰ τὸ ἀνακαλέσῃ», Ὅχι, φωνάζει δυνατὰ ἐκεῖνος μὲ τὸ φέσι. ΠΡΟΕΔΡΟΣ — Μὴν κραυγάζετε ἀπὸ τὰ θεωρεῖα, λιποθυμεῖ σ' τὸ πάλκο τῆς μιὰ παχουλὴ κυρία. Εἰς ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ — Παρακαλῶ διακοπὴ νά γίνῃ... ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ — Θὰ μείνωμεν κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ — Τὸ ἔθνος μας διώκει μαύρη τύχη... τοῦ δίνουν μιὰ καπελὰ καὶ κάνει ὅτι δέχεται. ΡΟΚΟΣ — Ἄν ὁ Κουκούλεζας λοιπὸν μᾶς κουκουλώσῃ... κάτω φωνάζουν μερικοὶ καὶ ζήτω ἄλλοι τόσοι. Ο ΑΞΕΛΟΣ — Διακοπὴ νά γίνῃ ἐπ' ὀλίγον. ΔΕΒΙΔΗΣ — Ναί, ἄς κηρυχθῇ τὸ θέμα κατεπείγον ΠΡΟΕΔΡΟΣ — Τὴν συζήτησιν ζητεῖ νά διακόψῃ. ΡΟΚΟΣ — Σὲ ἀνεγνώρισα ἀπ' τὴν ἀγρία ὄψι ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ — Βρὲ παιδιὰ, μὴν ἔριζεσθε ἀδέικως. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ — Σώπαινε ποῦ νά σὲ φάῃ ὁ λύκος. Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ — Ἐξω φρενῶν σημαίνει τὸ κουδοῦνι, ἀκούεται μιὰ φωνὴ «εἶσαι, μωρέ, γουροῦν!».

ΨΥΛΛΑΣ — Ὡς δικαζόμενος κι' ἐγὼ θὰ ὀμιλήσω, τὰ τῆς οἰκογενείας μου δὲν θὰ ἐξιστορήσω, εἶναι γνωστὰ, πασίγνωστα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν... ἀλλ' ὅμως ἤκουσα ἐδῶ μὲ φρίκην κι' ἀπορίαν πὼς τοῦ μπακάλη ἢ ποδιὰ... ΡΟΚΟΣ — οὐχὶ μπακάλης, μὴ τὸν κυρίαρχον λαόν, Ψύλλα, καὶ σὺ προσβάλης. Μπακάλη μὴ τὸν λέγετε, εἰπέτε παντοπόλη... ἀπὸ τ' ἀκροατήρια οὐρὰ φωνάζουν ὄλοι, φαίνεται κυματίζουσα λευκὴ μιὰ φουστανελα, καὶ πέφτουν εἰς τὴν αἴθουσαν δύο ἴψηλά καπέλα.

ΡΙΖΑΚΗΣ — Εἶναι, κύριοι, κατάστασις πραγμάτων ν' ἀφίνωμεν τὴν ἔρευαν σπουδαίων ζητημάτων καὶ νά παρεκτρεπώμεθα σ' αὐτὰς τὰς συζητήσεις; Ο ΚΟΣΣΟΝΑΚΟΣ — Σύμφωνος εἶμαι κι' ἐγὼ ἐπίσης. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ — Πλὴν πρὸς Θεοῦ! δι' ἐξελέγξεις μόνον τὸ στάδιον ἀνοίγωμεν προσωπικῶν ἀγώνων; Ἄν εἰς τὸν δῆμον Ἀχαρνῶν ἐγένετο ἀπάτη... ΡΟΚΟΣ — Μὴ διακόπτετε ποσῶς τὸν δημοκράτη... Χειροκροτήματα πολλὰ ἀπὸ τῶν θεωρείων, πλὴν καὶ ποδοκροτήματα μετὰ φωνῶν ἀγρίων. ΡΟΚΟΣ — Ποτὲ ὁ βασιλεὺς δὲν μᾶς ἐμπνέει τρόπον, πρωθυπουργὸν ἂν θέλετε, ἰδοὺ τὸν Οἰκονόμον... Εἰς ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ — Μᾶς μπαίνετε καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ο ΡΟΚΟΣ — Δημοκρατικὸς ὀμνῶ ν' ἀποθάνω.

Εἰς ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ — Πλὴν ἄφησε κι' ἡμᾶς ἐν ἡσυχίᾳ, ΡΟΚΟΣ — Οἰκτρῶς θὰ συντριβῇ ἢ κάθε μοναρχία, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος θὰ συντριβῇ κι' ἐκεῖνος, κατόπιν ὁ διάδοχος, ὁ τρίτος Κωνσταντῖνος... Οἱ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ ΚΙ' Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ — Νὰ τὸ ἀνακαλέσῃ ὄχι! φωνάζει δυνατὰ ἐκεῖνος μὲ τὸ φέσι.

Ο ΜΕΣΣΗΝΕΖΗΣ — Σύνταγμα, πατρίς, ἐλευθερία... ζητοκραυγαὶ κι' ἀλλαλαγμοὶ ἀπὸ τὰ θεωρεῖα. ΡΟΚΟΣ — Μὴ διακόπτετε, διότι παρατιοῦμαι... Ἄπο τ' ἀκροατήρια — Φωνάζε, δὲν ἀκούμε... Ο ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ — Ἄφοῦ τοιαῦτα ἐκστομίζει, ἀφοῦ τοὺς πάντας, κύριοι, βαναύσως ἐξυβρίζει, φρονῶ πὼς πρέπει κι' ἡ βουλή ἡρωϊσμόν νά δεῖξῃ. καὶ ὡς ἀκαταλόγιστον νά τὸν ἀποκηρύξῃ... ΡΟΚΟΣ — Τὸν ἄνανδρον εὐθὺς θὰ κατακερματίσω... τὸν πιάνουν δέκα ἀπ' ἐμπρὸς καὶ πέντε ἀπὸ ἴσω... Ζητεῖ κι' ὁ Ἀργυρόπουλος σὲ λίγο νά ὀρμήσῃ, πλὴν σκέπτεται τὸ αἶμά του ἴσῃν Κρήτη νά τὸ χύσῃ!! Ὁ Ρόκος πάλιν ἐφορμᾷ ὡς τίγρης τῆς Βεγγάλης... ΡΟΖΟΙ — σὰς λέγω, κύριοι, δὲν φταίει ὁ μπακάλης... ἀκούονται ἀλλαλαγμοὶ — νά τὸ ἀνακαλέσῃ! — ὄχι! φωνάζει δυνατὰ ἐκεῖνος μὲ τὸ φέσι, ὁ πρόεδρος μηχανῶδες βροντᾷ τὸ κουδοῦνι, — στήτε! ἀκούετ' ἢ φωνὴ τοῦ χρονογράφου Δούνη, ὁ Κοσσονάκος μονομιᾶς σηκώνει τὴν μαγκούρα, ἴσῃν θεωρεῖα ἀντηχεῖ μιὰ βροντερὴ κουμπούρα φωνάζουν τ' ἀποσπάσματα — φύλακες γρηγορεῖτε! ὀρμῶν εὐθὺς ἴσῃν αἴθουσαν κερπόσοι λωποδύται, οἱ στενογράφοι ἔξαφνα εἰς τὸ φευγὸ τὸ βάζουν, τὰ σπλά πάλιν λάθετε, οἱ σκαπανεῖς φωνάζουν, ὁ Τσαρλαμπᾶς γουργουρισμὸν αἰσθάνεται σπουδαῖον, πλὴν δὲν εὐρίσκει εὐκαιρον κανένα ἀναγκαῖον.

Ὁ Δεληγιάννης σκέπτεται πόθεν καὶ ποῦ νά φύγῃ ἀλλ' αἴφνης ἢ ἐξώθουρα μὲ πτάγον ἀνοίγει καὶ φαίνεται ὁ Σώμερβιλ μαζί μὲ τὸν Μακράκη... Ζήτω φωνάζουν δυνατὰ καὶ γροῦχα τοῦ Πετράκη! Ὁ Ῥίτσος μέσα ἴσῃν βοῇ τὸ δάξει ἴσῃν τρεχάλα, ἴσῃν πάλκα δέρνουν μερικοὶ τὸν κύριον Σιγάλα, ἴσῃν ἀπ' τὸ μπαστοῦνι του μακρὸ τραβάει στόκο, ἀλλαλαγμοὶ ἀκούονται — τὸν ἔφαγε τὸν Ρόκο!...

Ὁ κύριος Χαρίλαος μένει ἴσῃν ἴδια θέσι, εὐρίσκειται μεσ' ἴσῃν καυγᾷ κι' ὁ Κατσανδρῆς ἴσῃν μέση, χύνεται μεσ' ἴσῃν αἴθουσαν ἀπόσπασμα εὐζώνων, προβάλλουν μερικαὶ σκιαὶ τῶν σεβαστῶν προγόνων. ἐν τέλει καὶ ὁ φρούραρχος εἰσέρχεται ξιφῆρης, καὶ τότε ἀποκαθίσταται ἡ ἡσυχία πλήρης.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ — Ἐννοήσατε νομίζω, τί συμβαίνει, ἀλλ' ἐπειδὴ μοῦ φαίνεται ἡ ὥρα περασμένη, εἰς τὰς ἐννέα αὔριον νά ξαναλθῆτε πάλι, νά συζητήσωμεν γι' αὐτὸν τὸν ἀτιμο μπακάλη!... Εἶπεν αὐτὰ, κι' οἱ βουλευταὶ τὸν ἤκουσαν ἡσύχως, χωρὶς κἂν ὁ ἐλάχιστος νά παρεμβαίνῃ ἴσῃν.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς σιωπῆς τῶν σεβαστῶν πατέρων, ὁ ἄνω σκύλος ἄσκοπα τὰ δῆματά του φέρων, καὶ δῆθεν πὼς ὀσφραίνεται τοὺς ρώθωνας ἀνοίγει, οὐρεῖ τὸ βουλευτήριον καὶ... ὅπου φύγῃ - φύγῃ.